

Antisemitism med nytt ansikte

Nazismens judeutrotning under andra världskriget var inget misstag eller enstaka överloppsgärning, utan en konsekvent genomförd och statligt dirigerad politik. Detta är inget kontroversiellt påstående. Tvärtom, de flesta seriösa historikerna under efterkrigstiden har varit ovanligt ense på denna punkt. Förintelsen — the Holocaust — är en del av nutidshistorien. Den är dokumenterad i ord och bild av tusentals enskilda vittnen, av undersökningskommissioner, hjälporganisationer, krigskorrespondenter, underrättelsetjänster och — inte minst — av den nazistiska statsapparatusens egna dokument. Inför denna bevisbörda kan det tyckas absurt, t o m skrattretande, att ett stort antal historiska "forskare" i ett flertal länder idag ägnar en ofantlig möda åt att bevisa att Förintelsen aldrig ägt rum. Lika fullt finns de. De hävdar envisat att Auschwitz var ett vanligt läger för krigsfångar, att inga övergrepp förekom, och att gaskamrarna är en myt — en enda ofantlig propagandabluff.

Ej heller saknar dessa "forskare" bevismaterial som tycks tala för deras påståenden. Med omsorgsfulla matematiska konstruktioner kan man t ex klargöra att det är omöjligt att bränna människokroppar i den takt som skulle ha varit nödvändig för att hantera de massiva staplarna av lik i Auschwitz. Man hävdar också motsatsen: att 500 000 överlevande polska judar (av ursprungligen ca 3 miljoner) i sig är bevis för att Förintelsen aldrig ägt rum, eftersom tyskarna hade "gott om tid" att avsluta jobbet om man verkligen menat allvar med judeutrotningen. (1) Att argumenten är oförenliga med varandra bekymrar inte dessa forskare. Historierevisionismens syfte är inte svårt att förklara: den vill suddas ut de avsnitt i historien som blivit en belastning för nazismen.

De första försöken att bortförklara koncentrationslägren gjordes redan på 1940-talet, när ståndaktiga men isolerade fascis-

ledare anslog tonen genom att framföra tesen att berättelserna från Auschwitz var "överdriven propaganda". På den tiden var det få som lyssnade; verkligheten var alltför påtaglig för att nazister skulle kunna framstå som trovärdiga.

Historierevisionismen är organiskt knuten till den fascistiska rörelsen. En av de första "vetenskapliga" revisionisterna var den franske fascistfilosofen Maurice Bardèche, som i ett flertal böcker på 1950-talet drog upp riktlinjerna för hur historien skulle skrivas om. Hans argument blev grundläggande och har sedan dess återkommit i hundratals versioner.

Några av de vanligaste:

- Krigsförbrytelser begicks på "båda sidor", men eftersom USA, Storbritannien och Sovjet vann kriget, så har deras förbrytelser tystats ned. Historien har förfalskats och befolkningen i Europa indoktrinerats med de allierades propaganda.
- Gaskamrarna har aldrig existerat; bevisen baseras på andrahandskällor vars trovärdighet kan ifrågasättas. Den höga dödligheten i lägren orsakades av sjukdomar, epidemier och matbrist.
- Den beryktade gasen (Zyklon-B) användes för avlusning i desinficerande syfte.
- Eftersom judarna trots allt "förorsakade kriget" är det i vilket fall som helst förkastligt att ägna deras öde så stor uppmärksamhet. (2)

Bardèches idéer utvecklades av en annan revisionistisk pionjär i Frankrike, Paul Rassinier. Han blev betydelsefull därför att han till skillnad från de flesta andra revisionister inte hade sina rötter inom fascismen. Rassinier var f d medlem av frökrigstidens socialdemokratiska parti (SFIO), och hade t o m varit fängslad i Buchenwald under kriget. Han kunde därför framställas som en

objektiv och ansvarsställande historiker, trots att hans skrifter genomgående präglas av antisemitism. I en av sina böcker framför Rassinier tesen att judarnas öde var självförvållat och att Hitler endast agerat i "självförsvaret" sedan den internationella judendomen förklarat krig mot honom. (3)

Under 1960-talet spred sig revisionismen som en underström inom den fascistiska rörelsen. I England krefsade nazibossen Colin Jordan ihop en långgrandig artikel med titeln Myten om de sex miljonerna, och i USA bättrade den fanatiska antisemiten Austin J App på argumenten i sin bok *The Six Million Swindle*. Det var dock först på 1970-talet som revisionismen slog igenom på allvar. Två böcker bidrog mer än andra till att popularisera mytbildningen:

- *Did Six Million Really Die?* (Dog verkligen 6 miljoner?) av pseudonymen Richard Harwood, som beskrivs som historiker och specialist på andra världskriget. Hans verkliga namn är Richard Verrall, då en av ledarna för den nazistiska organisationen National Front.

- *The Hoax of the Twentieth Century* (Nittonhundratalets stora bluff) av Art Butz, professor i konstruktionsteknik vid universitetet i Chicago.

I dessa två böcker presenterades revisionismen i sin fullbordade form, som med små variationer blivit standard för den nyfascistiska propagandan. Man hävdar att gaskamrarna i Auschwitz aldrig har existerat; alltsammans är en enda fantastisk bluff som iscensatts av "internationella judar" och staten Israel i syfte att pressa Västtyskland på enorma skadestånd. Man hävdar att myten om Auschwitz också har till syfte att skapa avsky för den nationalistiska filosofin och sund patriotism. Den slutliga ironin är att man därmed kan lasta judarna för ännu en i raden av internationella konspirationer — nu som profitörer på sin egen

förintelse. Butz' och Harwoods böcker lyckades med konststycket att förvandla de nazistiska bödlarna från monster till offer. Böckerna blev av förklarliga skäl omedelbart bästsäljare inom den nyfascistiska rörelsen, och man kan med fog påstå att ytterst få verk har haft motsvarande genomslagskraft inom den moderna rasistiska litteraturen. Både *Did Six Million Really Die?* och *the Hoax of the Twentieth Century* har följdaktligen översatts till dussintalet språk och utgör standardläsning i nyfascistiska kretsar.

Det är också värt att notera att de förlag som gett ut dessa (och hundratals liknande) verk är några av den internationella fascismens centrala propagandaverkstäder. I England svarar förlaget Historical Review Press för utgivningen. Förlaget ägs av Anthony Hancock, en

nyckelfigur inom engelsk nyfascism och distributör av förmodligen merparten av den antisemitiska eller allmänt rasistiska litteraturen i Europa. I USA utges dessa och liknande skrifter av förlaget Noontide Press, som ägs av världens idag ledande utgivare av nynazistisk litteratur, Willis Cartos Institute of Historical Review. Revisionisterna är förmodligen medvetna om att deras historieförfalskning aldrig kommer att accepteras av den breda allmänheten, men även detta kan förklaras i konspiratoriska termer: judarna kontrollerar massmedierna och skolundervisningen. I stället vänder man sig till en yngre läsekrets utan egen erfarenhet av kriget. Det gäller att skapa tvivel och dimridåer kring vad som egentligen hände under kriget, och vem som bär skulden till krigsförbrytelserna.

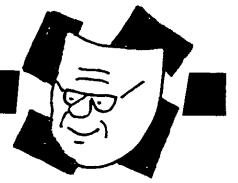
I detta avseende har man inte heller varit utan framgångar. Från att på 1960-talet ha varit en hobby för stolliga fanatiker har revisionismen vuxit till en omfattande industri. Idag finns revisionistiska centra etablerade i USA, Latinamerika, Sydafrika, vissa muslimska stater och i flera västeuropeiska länder. Man döljer sig vanligen bakom en fasad av "akademiska institut", som vid första anblicken kan framstå som helt seriösa. Det viktigaste av dessa centra är institute of Historical Review i USA, som startades 1979 av antisemiten Willis Carto och hans organisation Liberty Lobby. Trots att institutet är en ren täckmantel för ett flertal nazistiska organisationer, har man likafullt lyckats profilera sig i seriösa akademiska sammanhang. Sedan 1979 arrangerar IHR årliga "seminarier" i Kalifornien. Deltagarna består av de viktigaste revisionisterna från hela världen, däribland Sverige.

Svensk representant vid dessa seminarier har vid upprepade tillfällen varit högerextremisten Dietlieb Felderer, som driver organisationen Bible Researcher från Stockholmsförorten Täby. I början av 1980-talet var Felderer upphovsman till en serie ovanligt snaskiga flygblad som spreds

i svenska skolor, och till hatbrev till judiska församlingar i Sverige och utomlands. Några av de värsta breven innehöll hårtussar som i ironiska termer påstods vara hår från gasade judar. 1982 häktades Felderer och åtalades för hets mot folkgrupp. Han genomgick en sinnesundersökning som fastställde att han var mentalt frisk, och dömdes därefter till tio månaders fängelse. (4)

I Sverige betraktas Felderers verksamhet som kriminell, men i internationella revisionistkretsar är han en auktoritet som ofta åberopas som källa. Sitt genombrott fick han med boken "Anne Frank's Diary — a Hoax (Anne Franks dagbok — en bluff)", som var ett av de första "dokument" som Institute of Historical Review publicerade. Boken har distribuerats av nazistiska förlag i USA, England och Australien, samt även översatts till spanska. Felderers status i revisionistkretsar markeras även av det faktum att han varit en av de ledande föreläsarna vid åtminstone

tre IHR-seminarier: 1980 föreläste han över ämnet "en rättsmedicinsk studie av lägret i Auschwitz", där han efter att ha deltagit i en turistresa till lägret kunde konstatera att inga avrättningar ägt rum där, eftersom de karakteristiska märkena efter blåsyra saknades på gaskamrarnas väggar. Föreläsningen 1982 hade ett liknande tema, denna gång med titeln "Majdanek och andra s k dödsläger", och 1985 visade han diabilder från lägren i Treblinka, Sobibor och Belzek, samtidigt som han ironiserade över den "påstådda" judeutrotningen på dessa platser.

Dietlieb Felderer har ännu en nyckelroll inom IHR som medlem av den "rådgivande kommittén för institutets tidskrift *Journal of Historical Review*. Här hamnar han i gediget revisionistiskt sällskap tillsammans med några av världens ledande historieförfalskare. Kommitténs övriga medlemmar består bland andra av den tidigare nämnde revisionistpionjären Arthur Butz, den västtyske domaren Wilhelm Staeglich, vars bok *Myten om Auschwitz* har förbjudits i Tyskland, och den uppmärksammade franske litteraturprofessorn Robert Faurisson, som med sin bok *Ryktet om Auschwitz* var en av de första som gav revisionismen akademisk legitimitet. Andra ledande revisionister anknutna till IHR är bl a professor Udo Walendy, författare till en rad revisionistiska böcker, den f d Rhodesia-diplomaten Ivor Benson, en veteran i revisionistsammanhang (vars artiklar bl a publicerats i *Sverigedemokraternas tidning*), den argentiske ekonomiprofessorn Walter Allende, som i början av 70-talet slog larm om en komplot för att skapa en judisk stat i Patagonien, och den förre diplomaten för Ustasjaregimen i Kroatien Ivor Omrcanin.

Det internationella kontaktnätet IHR:s möten äger rum på dyra kongresshotell i Kalifornien. Seminarierna omgärdas av stor sekretess och oinbjudna

motas bort i entré av inhyrda säkerhetsvakter. Amerikanska antifascister som infiltrerat kongresserna uppger att IHT närmast fungerar som fasad för nynazistiska organisationer i olika länder. IHR:s propagandamaterial, ofta publicerat genom *Noontide Press*, får världsomfattande spridning genom välkända nazigrupper. I USA säljs IHR-material genom en rad högerextrema grupper. De viktigaste länkarna i denna distributionskedja är olika fraktioner inom Ku Klux Klan, den antisemitiska organisationen *National Alliance* och det tyska "utlandspartiet" *NSDAP-AD*, som leds av tyskättlingen Gerhard Lauck i Nebraska.

En i sammanhanget betydelsefull distributionskanal är de amerikanska s k identitetskyrkorna, en bisarr men snabbt växande rörelse som upphöjt rasmismen till dess mest renodlade form — en religiös och därmed obestridbar religiös dogm. Identitetskyrkorna har idag mellan 20 000 och 30 000 medlemmar.

I England finns ett flertal återförsäljare av IHR-material, däribland de nazistiska grupperna *National Front* och *British National Party*. En ledande medlem av den sistnämnda gruppen, Richard Edmunds, står även bakom ett anonymt *Centre for Historical Review*, som bl a utger tidskriften "Holocaust" News. Tidningen har blivit ökad för en ovanligt hatisk och vulgär form av antisemitism.

Under 1980-talet har IHR även haft nära förbindelser med högerextrema grupper inom den islamska världen. Den viktigaste länken i kontakten med arabstaterna utgörs av *World Muslim League (WML)*, som ibland omnämns som *World Muslim Congress*, den arabiska medlemsorganisationen av den högerextrema paraplyorganisationen *World Anti Communist League*. WML, som har sitt högkvarter i Pakistan, finansieras till stora delar av regimen i Saudi-

arabien. I början av 1980-talet uppmärksammades WML i samband med att organisationen distribuerade två grova antisemitiska böcker till en rad engelska och amerikanska politiker.

Båda böckerna hade författats av den amerikanske nazisten William Grimstad. Det var dels boken *The Six Million Reconsidered*, som är en påkostad och rikligt illustrerad sammanställning av de vanligaste konspirationsteorierna om judar, utgiven av Hancocks Historical Review Press i England. Den andra boken har titeln *Antizion*, och innehåller påståenden om att Hitler var "1900-talets störste statsman" och att "inga judar avrättades i Tyskland under kriget". 1977 betalade Saudiarabien över 100 000 kr till Grimstad, som en uppskattning för hans forskargärning (5) Fram till 1988 leddes WML av Ma'arof Al Dawalibi, som även dublerade som politisk rådgivare till det saudiska kungahuset. Vid en FN-konferens i Geneve i december 1984 väckte Al Da'walibi uppståndelse genom att offentligt framföra påståendet att "den jude som icke varje år dricker en icke-judisk människas blod kommer enligt den judiska religionen att hamna i helvetet". FN:s generalsekreterare tvingades att skyndsamt ta avstånd från uttalandet. (6) Ett flertal representanter för WML har deltagit vid IHR:s seminarier i Kalifornien.

Att historierevisionismen vunnit terräng visas av att många av dess förespråkare kan få sina böcker publicerade vid sidan av seriösa historiker på ansedda förlag. Världens kanske mest framgångsrike revisionist är den engelske författaren David Irving, vars bästsäljande böcker om andra världskriget gått ut i miljonupplagor på en rad olika språk. Bland de bäst kända titlarna finns *The Destruction of Dresden*, *Hitler's War*, *Churchill's War*, och senast den monumentala biografen *Göring*, som i Sverige utgivits av förlaget Legenda. Trots sin mångåriga verksamhet inom högerextrema kretsar

har Irving länge lyckats framställa sig som en objektiv och respektabel historiker. I själva verket är Irving en flitig föreläsare vid IHR:s seminarier, och han har vid upprepade tillfällen genomfört talturnéer i Västtyskland som sponsrats av Gerhard Freys nazistparti Deutsche Volks Union.

Irving har tidigare förspråkat en "försiktigare" variant av revisionism, som inte direkt förnekar att judeutrotningen ägt rum, men hävdar att Hitler varken personligen beordrat eller känt till massmorden. Hitler har därmed i Irwings resonemang kunnat frikännas från ansvar för de brott som nazismen gjort sig skyldig till. Sedan 1988 har Irving dock övergett den försiktiga linjen och framträder idag öppet som företrädare för IHR:s teser om att gaskamrarna helt och hållet är en "judisk propagandabluff". I England utger Irving tidskriften *Focus on History* på det egna förlaget Focal Point Publications, som i huvudsak finansieras genom inkomsterna från de böcker som han gett ut på seriösa förlag.

Stieg Larsson